

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Gheorghieva Feodora, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Tomailî Oleg Fiodor, născut la xxx xxx xxx, originar și domiciliat xxx xxx xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.09.2017 – 26.12.2017;

Instanța de apel: 23.01.2018 – 20.03.2018;

Instanța de recurs: 06.06.2018– 03.10.2018.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat sediul central din 26 decembrie 2017, cauza fiind examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, Tomailî Oleg a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.217 alin.(2) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității – 90 ore.

Solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 3 360 lei a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Tomailî Oleg, într-un timp nedeterminat, în camera locativă, la etajul al doilea, în casa de locuit situată pe adresa s. xxx str. xxx nr. xx, ilegal păstra într-un pachetel de polietilenă de culoare închisă droguri, de care a încercat să scape în urma efectuării la data de 19.07.2017, în intervalul de timp de la 07:05 – 08:30, a percheziției sancționate de către colaboratorii de politie pe teritoriul casei de locuit indicate, și anume Tomailî Oleg prin geamul deschis a aruncat pachetul indicat cu tot cu conținut (droguri), pe acoperișul casei învecinate, situate în s. xxx str. xxx nr.xxx, în care locuiește xxx.

Conform raportului de expertiză nr.34/12/3-R-246 din 28.07.2017, masa vegetală urcată și mărunțită de culoare verde-cafeniu cu masa de 58,109 grame, reprezintă substanță narcotică, ce se referă la proporții mari, conform Listei substanțelor narcotice și psihotrope și plantelor, care conțin asemenea substanțe, depistate în circuitul ilegal și dimensiunile lor, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr.79 din 23.01.2006, conform p.7 al tabelului din Hotărârea Guvernului RM nr.79 din 23.01.2006 „Privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia în partea cheltuielilor judiciare, invocând că instanța neîntemeiat a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea raportului tehnic-științific nr.34/12/3-R-246 din 28.07.2017.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a considerat neîntemeiat apelul procurorului, deoarece cheltuielile invocate de acesta au fost suportate pentru efectuarea expertizei în vederea acumulării probelor necesare, ce demonstrează vinovăția și identifică persoana vinovată în comiterea unei infracțiuni. În acest sens, instanța a reținut obligația pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și implicit asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului, în cazul dat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei narcologice.

Astfel, instanța de apel s-a condus de prevederile art.227 Cod de procedură penală, care expres stabilește din ce sunt constituite cheltuielile judiciare și în special pct.4) alin. (2) al respectivului articol cert stabilește, că în cazul efectuării unei expertize pot fi atribuite la cheltuieli judiciare doar sumele cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei și nicidecum însăși cheltuielile suportate integral pentru efectuarea unei expertize când aceasta are statut de probă în procesul penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia în partea cheltuielilor judiciare, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime de 2 800 lei, argumentând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.227, 229 Cod de procedură penală și art.75 alin.(7) din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, și neîntemeiat a respins solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

S-a menționat că instanța nu a ținut cont de faptul că au fost abrogate prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală.

Consideră, că ținând cont de prevederile art.227, 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuielile pentru efectuarea expertizei urmau a fi încasate din contul inculpatului, dat fiind faptul că efectuarea cheltuielilor într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei

pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, ca urmare cheltuielile sunt imputate persoanei condamnate pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel, care a menținut soluția primei instanțe, doar în partea în care a fost respinsă cererea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată.

Astfel, examinând argumentele invocate de recurent, precum că instanța de apel neîntemeiat a respins cererea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată suportate pentru efectuarea raportului tehnic-științific nr.34/12/3-R-246 din 28.07.2017, în mărime de 2 800 lei, Colegiul penal atestă că, potrivit art.227 alin.(1) și (3), 229 alin.(1) și (3), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloace necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata acestora poate influența substanțial situația materială a acestuia, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Reieșind din prevederile normelor sus menționate și circumstanțele cauzei, prima instanță a conchis ca cheltuielile judiciare să fie trecute în contul statului.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor dosarului și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor

cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Referirea recurentului la Legea nr.316 din 22.11.2017, prin care a fost exclus alin.(2) din art.143 Cod penal, nu poate fi reținută, deoarece respectiva Lege a intrat în vigoare la 09.02.2018, pe când infracțiunea a fost comisă până la aceste modificări.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal menționează că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțând-u-se argumentat și detaliat asupra lor.

Astfel, Colegiul penal conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, conform prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală. Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, fapt ce impune concluzia privind inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Gheorghieva Feodora, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 20 martie 2018, în cauza penală în privința lui Tomailî Oleg xxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 octombrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac